

område. Hvorfor vil man ikke være med til at ligestille adoptivbørn og biologiske børn?

Endelig vil jeg gerne vide, om fru Hæstorp Andersen er klar over, at de 17.264 børn, der er blevet adopteret siden 1970, er omfattet af det ændringsforslag, som Socialdemokratiet er med til at støtte.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg takker den socialdemokratiske ordfører for, at vi nu fik klart slået fast, at spørgsmålet om misbrug i forhold til familierelaterede adoptioner – jeg ved ikke, hvor almindelige de er, men de må åbenbart være almindelige – spillede en rolle, da man lagde den her aldersgrænse.

Men jeg forstår stadig væk ikke, hvorfor aldersgrænsen spiller nogen rolle. Hvis der er nogle, der vil lave et misbrug via en familierelateret adoption, kan de så ikke lige så godt gøre det, når barnet er 3 år, som når barnet er 5 år?

Hvor kunne man så sætte en grænse? Man kunne f.eks. sætte en grænse, der gik på, at barnet selv havde mulighed for at ytre sig i forhold til, om vedkommende ville adopteres eller ej, dvs. selv have mulighed for at tage afstand fra en adoption. For indtil barnet har mulighed for det, er der jo altså – undskyld jeg siger det lige ud – tale om en bortførelse. Der er tale om, at man tager et barn og transporterer det til et andet land uden barnets eget tilsagn. Er det ikke rimeligt, at man i forhold til den gruppe siger, at de i hvert fald ikke bliver diskrimineret i forhold til de indbyggere, der er der i forvejen?

Hvis man endelig skulle have en aldersgrænse, kunne man sige på et eller andet tidspunkt, når barnet havde mulighed for at sige fra, 11, 12 år, et eller noget i den stil.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

De Radikale bliver ved med at snakke om et misbrug og om, hvorvidt det er almindeligt eller ej. Jeg vil bare sige, at de oplysninger, vi har, er, at der kan finde et misbrug sted, og det gør der også, når det drejer sig om stedbørnsadoption og familierelaterede adoptioner. De omstændigheder synes vi er værd at tage med, lige så vel som det er værd at tage med i billedet, når SF og De Radikale står heroppe og snakker om, at der er mange hvis'er, og dem skal man også tage højde for, når man laver lovgivningen.

Derudover vil jeg sige, at vi mener, det stadig væk er vigtigt, at man prøver så langt hen, som

det overhovedet har været muligt, at sidestille adoptivbørn med danske børn, og at det ifølge indfødsretsloven altså er muligt at blive dansk statsborger, indtil man er fyldt det 12. år, erhverve det på ganske normal vis. Så er man jo sådan set ligestillet, man er faktisk bedre stillet som adoptivbarn end man var, hvis man var blevet familiesammenført hertil eller andre steder som 6-årig eller 7-årig.

Kl. 18.00

Til sidst vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det her er forligsmateriale. Vi har indgået et forlig med regeringen, og som jeg sagde indledningsvis, så står vi fast på det forlig. Vi mener ikke, at SF og De Radikale er kommet med noget nyt i hatten med deres ændringsforslag, og derfor kan vi ikke støtte det her i dag.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fru Irene Simonsen som ordfører.

Irene Simonsen (V):

Så har vi endnu en gang brugt adskillige minutter på det her forslag L 6, og endnu en gang har jeg lyttet med interesse til det, der bliver sagt. Men endnu en gang må jeg sige, at der intet nyt er under solen for dem, som ikke er med i forliget her: intet.

Jeg bliver mere og mere overbevist om, at det her handler om at drive politisk plat på nogle virkelig sårbare følelser, og hvis jeg var i den situation, at jeg var modstander af det her, så ville jeg være meget varsom med, hvordan jeg udtrykte mig.

Det her handler først og fremmest om, at vi laver nogle lempelser, så det bliver muligt at hjælpe nogle, som har været klemte i sommerens løb, hvor De Radikale i øvrigt gang på gang har råbt op og sagt, at det er for dårligt, og vi skal hjælpe de mennesker, der har været i klemme, fordi man ikke kunne få sin ægtefælle med til Danmark. Det er det, vi gør først og fremmest.

Men på trods af det starter man igen en skinger tone. Det næste, vi gør her, er, at vi går ind og hjælper de unge mennesker af anden etnisk herkomst, som er i klemme, som har det forfærdeligt. Jeg ville ønske, at man ville begynde at læse noget andet litteratur, f.eks. Rushy Rashids bog eller Manu Sareen, og vi kan fortsætte med alle dem, I kender. Så ville man kende baggrunden for det her og vide lidt om, hvordan det er, der skal hjælpes.

Det er i hvert fald mig meget magtpåliggende, at de mennesker skal hjælpes, og når De Ra-